

ПРЕС КЛИПИНГ

4. јун 2012.

НАСЛОВИ

ДИЛЕМА ЗА ПЕТ ХИЉАДА РАДНИКА (стр. 2)

ПРОСЕЧНА ПЛАТА КРАТКА 14 ХИЉАДА(стр. 3)

НУЖНЕ РЕФОРМЕ ПЕНЗИЈСКОГ СИСТЕМА (стр. 3)

ПЕНЗИЈЕ ПОЛАКО ГУБЕ ТРКУ (стр. 4)

ПРАЗНА КАСА И АРМИЈА НЕЗАПОСЛЕНИХ НАЈВЕЋИ ИЗАЗОВИ (стр. 6)

СИНДИКАТИ ЋЕ ПОНУДИТИ СВОЈ ПРЕДЛОГ МЕРА (стр. 10)

Privredni PREGLED

http://www.pregled.rs/cms/index.php?option=com_content&view=article&id=1002:Dilema-za-pet-hiljada-radnika&catid=20&Itemid=124

Дилема за пет хиљада радника

Ради се о кулоарским причама и нема званичне потврде нити одлуке о томе да из ЖС треба да оде око 5.000 радника, наводно прво на плаћено одсуство од 45 дана, изјавио је за Привредни преглед Мирко Лазић, председник Синдиката железничара Србије. До краја године треба да се изради нова систематизација радних места усклађена с новом организацијом четири акционарска друштва и тек тада ће се видети и исказати евентуални вишак. За сада пословодство не најављује отпуштања иако је смањен обим превоза, додаје Лазић. Просечна плата у овом јавном предузећу, које већ шест месеци послује као акционарско, износи око 37.000 и међу најнижима је у јавном сектору. Железнице Србије представљају прави раритет у односу на остала јавна предузећа, јер је од 2002. године до данас 10.000 запослених мање, а цео поступак око збрињавања вишкова је урађен у сарадњи са синдикатима, истакао је Дејан Ласица, помоћник министра за инфраструктуру и енергетику. Он је, говорећи о предстојећим решењима реструктурисања Акционарског друштва Железнице Србије на 22. седници Конференције европских синдиката, која је у петак и суботу одржана у Београду, рекао да предстоји спор и болан процес реформи, те да се кроз пет година планира потпуно укидање субвенција државе овој компанији која исказује губитке у пословању. Предвиђено је да држава склопи наменске уговоре са два будућа акционарска друштва - за инфраструктуру и за путнички саобраћај, рекао је. Крајњи циљ је да железница у којој данас ради око 18.500 радника скине сенку губиташа, каже Ласица. Он додаје да су железнице изгубиле око 20 милиона евра прихода у карго транспорту због повлачења Ју-Ес стила из Србије, а да је због економске кризе преполовљен приход и у свим осталим сегментима пословања. Учешће железничког превоза константно опада и у многим земљама Европе и данас се креће у распону од седам до девет процената, док је у Србији тај удео од 13 до 15 посто. Са циљем да се стимулише ова врста превоза реализује се пројекат интермодалног саобраћаја, а до марта 2013. године такав терминал ће се изградити у Батајници, најављује Ласица. Генерални директор ЖС Милован Марковић рекао је да се очекује реализација кредита из Русије од око 800 милиона долара, чека се ребаланс буџета и учешће српске стране од 15 процената, а у међувремену се ради на више пројеката модернизације. Очекује се рационализација трошкова на свим нивоима, која не може само да се своди на број запослених, каже Марковић, подсећајући да је ЖТП Београд имало чак 42.000 запослених. Драматичне промене донеће и укидање субвенција које се данас, око 13 милијарди динара годишње, углавном троше на плате, а то значи да се средства неће моћи повући уколико се не реализује договорени посао, напомиње он. У раду конференције учествовали су синдикалци из Пољске, Словачке, Мађарске, Румуније, Бугарске и Хрватске а као посматрачи и делегације из Македоније, Црне Горе и Републике Српске.

Изгубљено 600.000 радних места Од 2000. године, због приватизације и транзиционих процеса, те опште кризе у Србији, на стотине фирми је угашено а око 600.000 људи је изгубило радна места, нагласио је председник Савеза самосталних синдиката Србије Љубисав Орбовић на конференцији железничара. Тешко стање есклаирало је последње четири године, што се карактерише најнижим просеком плата наших радника у Европи и готово највећом незапосленосту, додаје он и изражава наду да ће економски програм нове владе зауставити негативне трендове како би незапосленост почела да се смањује.

Следи рационализација трошкова на свим нивоима, која не може само да се своди на број запослених

http://www.pregled.rs/cms/index.php?option=com_content&view=article&id=1058:Prosečna-plata-kratka-14-hiljada&catid=21&Itemid=125

Просечна плата кратка 14 хиљада

Захваљујући повећању просечне нето зараде, у фебруару је куповна моћ запослених у Србији била већа него у јануару, али и даље је она такозвана просечна потрошачка корпа за већину била мислена именица. Министарство пољопривреде и трговине је на основу података Републичког завода за статистику израчунало, наиме, да је за куповину просечне потрошачке корпе било потребно 54.424 динара, односно око 475 динара или 0,85 одсто више него у јануару, а у поређењу са оном од пре годину дана била је скупља око шест одсто. Притом је просечна нето зарада запослених била 40.

003 динара, што значи да је за просечан живот у коверти био мањак од преко четрнаест хиљада динара. Истовремено, такозвана минимална потрошачка корпа у фебруару је коштала око 30.004 динара, безмало један одсто скупља од јануарске, а у поређењу са оном од пре годину дана поскупела је око 6,4 одсто. Сви они који су примили просечну плату, односно већ поменутих 40 хиљада динара, не само да су могли да покрију све трошкове у тој корпи него им је остало и за друге намене - око 10 хиљада динара. За куповину минималне корпе било је довољно 0,75 просечних зарада. Проблем је, међутим, што многи нису успели да зараде ни толико, а да не говоримо о оних стотинак хиљада који нису примили ни динара, јер обично толико запослених не добије плату. У фебруару у односу на јануар просечне зараде су реално порасле 8,3 одсто, док су потрошачке цене порасле само 0,8 али су храна и безалкохолна пића као и транспорт поскупели у просеку по 1,4 а рекреација и култура 0,8 одсто, док су намештај, покућство и текуће одржавање стана били скупљи 0,7 а алкохолна пића и дуван 0,6 одсто. Појефтинили су, за 0,5 одсто, одећа и обућа. У фебруару су куповну моћ већу од републичког просека имали Београд, у којем је просечна зарада тежила 50.683 динара, Панчево (44.658) и Крагујевац, а у свим другим градовима просечна месечна нето зарада покрила је минималну потрошачку корпу, али ни у једном граду није покрила просечну. Чак ни у Београду, који је имао највећу просечну зараду, она није била довољна за трошкове из просечне потрошачке корпе - мањак је био око шест хиљада динара.

http://www.pregled.rs/cms/index.php?option=com_content&view=article&id=1035:Nužne-reforme-penzijskog-sistema&catid=11&Itemid=122

Нужне реформе пензијског система

Аутор: Љ.К.

Реформа пензијског система, као и јавних предузећа, значајан су саставни део мера Фискалног савета за фискалну консолидацију у наредном четворогодишњем периоду. Члан фискалног савета Никола Алтипармаков тврди да трошкови за пензије у Србији износе 14 одсто БДП-а, по чему је и међу европским рекордерима, јер само Италија има већа издвајања за те намене. Просечна издвајања у другим земљама се крећу око 8,4 одсто БДП-а, навео је он и предочио да је за Србију неодрживо тако високо оптерећење, због чега је нужно одмах замрзнути пензије, а потом применити такозвано правило актуарске правичности и повећати старосну границу за жене приком одласка у пензију са садашњих 60 на 63 године и смањити садашњу старосну границу за мушкарце и жене од пет година.

То би свеукупно обезбедило уштеде у државној каси. Замрзавање пензија само у једној календарској години доноси уштеде од 0,4 одсто БДП-а, а по основу правила актуарске правичности првих година ће се остварити уштеде од 0,1 одсто БДП-а. То ће заједно допринети стварању фискално одрживог и правичнијег пензијског система у земљи, објаснио је Алтипармаков. Члан Фискалног савета Владимир Вучковић предочио је да би фискална децентрализација и враћање на пређашње стање у расподели прихода и расхода између Србије и локалних заједница обезбедило уштеде у државној каси од 1,5 одсто БДП-а. То подразумева повећање учешћа Републике у порезу на зараде на 60 одсто. Такође, објаснио је он, још увек је око 1.300 предузећа под државном контролом, примају директне и индиректне субвенције, тако да представљају укупни расход од 2,5 одсто БДП-а. Њихов статус мора бити другачије решен, било приватизацијом, или стечајем, али би те структурне промене сигурно донеле уштеде од један одсто БДП-а, рекао је Вучковић.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.290.html:382573-Penzije-polako-gube-trku>

Пензије полако губе трку

Ауторка: Б. СТЕЉА

Мале шансе да ће пензионери моћи да очекују пораст стандарда у скорије време. На крају 2011. на чеку било свега 54 одсто просечне плате, 11 одсто мање него 2010. године

У 2012. години је Фонд ПИО продужио списак својих пензионера за укупно 12.064 презимена у односу на завршницу 2011. А ако је веровати бројкама, већина њих ће своје старе дане провести једва крпећи крај са крајем. Просечан чек сваке године све је тањи, а пензија све више заостаје за зарадом.

Тако је радник у 2011. години у просеку располагао са 372, а пензионер са свега 228 евра. Није занемарљив ни број оних који су о овим, несумњиво скромним износима, могли само да сањају. Напротив, таквих је у прошлој години било више од милион!

Међу свим пензионерима највише је заступљених из категорије запослених, односно бивших чиновника, радника администрације, управе, јавних и друштвених предузећа... па они чине 82,9 одсто укупног броја пензионера у Србији. У овој је категорији током прошле године исписано нових 81.006 решења о пензији, али је истовремено 68.893 старих избрисано из евиденције.

И ПРИВАТНИЦИ НА МИНИМАЛЦУ МЕЂУ пензионисаним предузетницима највише је оних који су живели са 22.722 динара месечно. И њихови чекови нису били довољни да испрате раст инфлације па су пензије додатно обезвређене. Међу некадашњим самосталним делатницима чак 17,5 одсто, односно њих 10.838, примало је најнижи загарантовани износ.

- Просечна зарада је у јануару 2011. била 34.009 динара, а пензија је чинила њених 65 одсто - сабирају у Фонду ПИО.

Ипак, пензионерски динар је потом додатно ослабио па је у већ у априлу, пред редовно пролећно усклађивање са инфлацијом, плата достигла 39.298 динара, а удео пензије у њој је чинио свега 60 одсто. У мају је зарада била 35.362 динара, а пензија оборила годишњи рекорд у вредности када је њен удео у плати био чак 66 одсто. Након тога су се чекови најстаријих непрестано обезвређивали да би на крају године пензија била само 54 одсто од просечне плате која је досегла 43.887 динара.

- Просечна пензија у 2011. за запослене је била 23.200 динара - стоји у завршном финансијском извештају Управног одбора Фонда ПИО. - А потрошачке цене су у 2011. у односу на 2010. порасле за 11 одсто, док је реалан пад просечне пензије лане износио 4,1 одсто.

Да пензија не може да „ухвати корак“ са платама доказује и математика јер је у 2009. њено учешће у просечној нето заради било 68 одсто, да би само годину касније пало на 64 одсто, а у 2011. на свега 61 одсто.

Тако је знатан број најстаријих грађана дошао у незавидну ситуацију. На крају прошле године чак 226.905 бивших чиновника примало је најнижу законом загарантовану пензију од свега 11.447 динара. А чак 1.263.684 није успело да добаци до просечне плате, односно чак 93,1 одсто најстаријих се није примакло износу од 40.000 динара.

- Војвођани су лане имали највишу просечну пензију у односу на остатак Србије и на њиховом чеку је било исписано 23.840 динара - кажу у Фонду ПИО. - У Централној Србији пензионисани чиновници су примали 23.757, а на Космету 20.195 динара.

Најтеже је, као и ранијих година, било бившим пољопривредницима. Они су прошлој години живели са само 9.142 динара, што је било тричавих 24,1 одсто од просечне републичке плате. Чак 95,1 одсто, односно 208.238 ратара је добијало најниже износе које закон гарантује земљорадницима, па су сви они „ојачавали“ кућни буџет са 9.000 динара.

Пољопривредне пензије су, иначе, једине које су забележиле раст у однос на 2010. годину, али је и он на нивоу статистичке грешке јер су у 2011. ратарски чекови били „дебљи“ за целих 0,1 одсто!

ЦЕХ ПЛАЋА ТРЕЗОР

У 2011. је од доприноса Фонд ПИО инкасирао 267,2 милијарди динара, а располагао је укупно са 501,44 милијарде. Разлику је покрила држава из своје касе.

А на исплату пензија, погребних трошкова, накнада за телесно оштећење и помоћ и негу другог лица потрошено је 493,68 милијарди, што је 98,61 одсто свих расхода.

Шта је влада Мирка Цветковића оставила у аманет својим наследницима из Немањине 11

Празна каса и армија незапослених највећи изазови

Аутор: Мирјана Стевановић

Влада још није формирана и не зна се кад ће. Не може се са сигурношћу тврдити ни да ли ће Борис Тадић, у овом тренутку једини кандидат за мандатара, преузети функцију премијера. Али оно што се никако не доводи у питање јесте чињеница да ће све оне који се буду уселили у зграду владе у Немањиној 11 сачекати „врћ кромпир“ у виду великог броја економских проблема које су им у аманет оставили њихови претходници.

На списку највећих изазова са којима ће се нова влада, већ на старту суочити, свакако су буџетски дефицит који је већ у првом кварталу надмашио пројекције за чак 30 милијарди динара. Затим ту је и незапосленост од рекордних 24 одсто, али и алармантно висок јавни дуг који је, према најновијој оцени Фискалног савета, прекорачио критичну границу од 45 одсто и сада је на нивоу од 50 одсто бруто домаћег производа (ове године на наплату доспева 2,6 милијарди евра). Да не говоримо о „дивљању“ курса динара који је, заправо, само врх леденог брега.

Ригорозна штедња

Љубодраг Савић, професор на Економском факултету у Београду, као хитне задатке новог сазива владе, осим обезбеђивања средстава за исплату пензија и плата у јавним службама, апострофира обуздавање раста курса евра и решавање огромних међусобних дугова и неликвидности више десетина хиљада малих и средњих предузећа, чија би ликвидација могла да повећа, ионако високу, стопу незапослености.

- Опоравак српске привреде није могућ без динамичног развоја реалног сектора, односно индустрије и пољопривреде, и вишеструког повећања извоза, јер то су предуслови за уравнотежење финансија, смиривање курса и инфлације, као и за раст запослености и укупног животног стандарда. Али да би будућа влада све то могла ефикасно да уради, најпре мора да заслужи поверење грађана, а то ће се десити ако се буде придржавала принципа да је закон једнак за све и разрачуна се са онима који су корупцијом и криминалом стекли велико богатство и огромну друштвену моћ - истиче Савић.

Коментаришући залагања да се подизањем стопе пореза на додату вредност обезбеди већи прилив средстава у буџет, Савић каже да би та мера могла, неке од предузетника који послују са губицима, или на ивици рентабилитета, да отера у сиву зону. Ако се томе дода повећање стопе инфлације и пад промета у трговини на мало, што би неминовно умањило буџетске приходе, то значи да повећање

стоје ПДВ-а не би дало очекиване ефекте. Уместо тога, сматра он, било би боље да се рад Пореске управе учини ефикаснијим и да се побољша наплата пореза. Наш саговорник нема дилему ни кад је реч о потезима будуће владе у области јавне потрошње која са уделом од 46 одсто БДП представља огроман терет на плећима крхке српске економије. С друге стране, пензије, плате и услуге у већини јавних делатности су на веома ниском нивоу. „Јасно је да нема развоја без повећања инвестиција и потрошње, али то не значи да је најбоље решење за Србију да рецесију решава повећањем државне потрошње. Напротив, у наредном периоду треба примењивати стратегију ригорозне штедње, пре свега кресањем непотребних трошкова државне администрације, и подстицањем производних инвестиција, које ће бити у функцији отварања нових радних места у реалном сектору, повећавања нивоа производње и извоза“, наглашава Савић.

На питање: да ли би требало ићи на „одмрзавање“ преговора са Међународним монетарним фондом и да ли ће преговарачи из иностранства сада бити више спремни за компромис, Савић констатује да Србија, у овом тренутку, нема избора, већ да обнови преговоре с том институцијом.

- Нисам, међутим, сигуран да ће ММФ у будућим преговорима бити „мекши“ него што је био у фебруару. Србија ће морати да плати цену промашених реформи и пропуштених шанси. Чак и да ММФ пристане на подизање границе учешћа јавног дуга у БДП-у на, рецимо, 50 одсто, као и на фискални дефицит већи од договореног, то будућа влада не би требало да чини, јер би се веома брзо поново нашла пред истом дилемом: нова корекција учешће јавног дуга у БДП-у и повећање фискалног дефицита - да, или не. Креатори економске политике се, дакле, морају суочити са непријатном стварношћу и уместо линије мањег отпора, да без одлагања приступе дефинисању и спровођењу програма мера, који ће зауставити даље пропадање српске економије и друштва - закључује Савић.

Девизни геп

Уз опаску да су у историји, по добру остали упамћени само они владари који су умели да око себе окупе паметне сараднике, Млађен Ковачевић, члан Академије економских наука, наглашава да је веома важно да се влада што пре формира, али да је још важније да се то не уради брзоплето. Другим речима, свако министарско место треба попунити не подобним, већ личностима од ауторитета и професионалног интегритета. Ипак, наш саговорник изражава бојазан да ће и овога пута морати да се чине уступци коалиционим партнерима, а то иде на штету квалитета кадрова.

- Ургентан задатак биће пуњење буџета јер, ситуација је већ алармантна. На то указује и чињеница да уочи сваке исплате пензија држава расписује тзв. продају државних хартија од вредности, што, заправо, представља задуживање, на овај начин држава се задужила 2,7 милијарди евра, уз огромну каматну стопу и уз кратак рок враћања позајмице. За јун је заказано чак пет аукција записа Трезора на којима држава очекује да ће обезбедити око 52,8 милијарди динара и око 50 милиона евра. Проблем је, међутим, што су резултати тих аукција знатно испод очекиваних - на последњој је продата само трећина понуђених хартија. Али задатак број један представља решавање проблема буџетског дефицита, који ће, уколико у сваком наредном кварталу настави да расте истим темпом, на крају године бити за 40 одсто већи у односу на пројекције. Ништа мање важне нису ни активности на повећању извоза и поспешивању страних инвестиција што, наравно, не значи продају „златне коке“ Телекома - процењује Ковачевић.

Он наглашава да би требало убрзати израду пројеката како бисмо могли да повучемо, иначе већ одобрене, кредите Светске банке, као и кредит од 800 милиона долара који нам нуди Русија. То је, сматра Ковачевић, веома значајно имајући у виду велики девизни геп, забележен у прва три овогодишња месеца када је из Србије изашло готово милијарду евра више него што је ушло. Главобољу ће, по свему судећи, задавати и сервисирање спољног дуга - прошле године је за те потребе потрошено око четири милијарде евра, док су обавезе за 2012. процењене на око 4,5 милијарде евра. Томе треба додати и 400 милиона евра колико из државне касе треба издвојити за измиривање обавеза према старим девизним штедишама. Кад је реч о јавној потрошњи Ковачевић се залаже за смањење, али додаје да то неће бити лак посао. „Отпуштање вишка запослених у јавном сектору не би било добро решење јер би изазвало нови удар на буџет, а и повећао би се ионако велики број незапослених. Боље би било да се примени искуство Немачке која је снизила плате запослених, а требало би размишљати и о смањењу највиших пензија. У супротном, могао би се догодити колапс финансијског система“, упозорава Ковачевић.

Добитници и губитници

Један од саговорника Данаса, а реч је о Данијелу Цвјетићанину, професору на Универзитету Сингидунум, подсећа на чињеницу да су све странке у предизборној кампањи наступиле са веома изражене популистичке платформе, а то значи да су свима обећавали „брда и долине“. Он замера својим колегама економистима што нису довољно упозоравали да влада не може никоме ништа да понуди, уколико претходно другима не одузме.

- То је створило илузију да ће сви бити на добитку - како они који су били за промене, тако и они који су прижељкивали остатак владајуће структуре. И сада када обећања треба испунити позивају се економисти који народу треба да саопште сурову истину да је немогуће трошити више, производити мање, увозити много, а извозити знатно мање и да је пред нама период још већег одрицања. То практично значи да ће наш увоз морати да се смањи а да ће извоз, уколико желимо да уравнотежимо биланс робне размене, морати да се повећа. То, такође, значи да ће морати мање да се троши, а више да се производи, али и то да ће ионако велике социјалне разлике бити још више изражене. Јер, реформа јавне потрошње није апстрактан појам већ подразумева смањивање пензија, скромнија издвајања за здравствену заштиту и за школство - коментарише Цвјетићанин и процењује да ће нова влада, највероватније, морати да устукне пред свим тим изазовима.

Према оцени нашег саговорника, проблем је што „наши евроатлантски пријатељи“ од Србије траже да, с једне стране, смањи јавну потрошњу, а с друге да, по узору на Европу, оснива стотине агенција и невладиних организација, сервиса, комисија, канцеларија за брзе одговоре... Као фундаментални дефект са којим ће суочити и нова влада, Цвјетићанин наводи уплитање државе у пословање привреде и наглашава да би са том праксом морало да се прекине јер су ефекти негативни и обесхрабрујуће делује на потенцијалне улагаче да уђу у неки посао. На питање да ли би, имајући све то у виду, за Србију боље решење била експертска влада наш саговорник каже да није ствар у експертској оцени, већ у томе што експерти треба да саопште непријатну чињеницу да је неопходно да се смање пензије, као и издвајања за здравство и школство. Цвјетићанин истиче да се прва уштеда коју би сваки стручњак сугерисао, односи на укидање бар половине од укупног броја агенција и три четвртине невладиних организација, док би следећи корак био да се држава ослободи огромног броја партијских заслужника који за свој ангажман добијају апанаже.

- Мој став је, а то је показало и искуство неких земаља у свету, да су експертске владе заправо, политички комесари „Голдмана и Сакса“ или Светске банке чија је мисија да народу саопште непријатне чињенице, попут оне да Србија треба да буде банана држава какву замишљају наши евроатлантски пријатељи. Према томе, илузија је да би влада експерата нешто суштински променила, јер невоље не долазе због незнања, већ због лоших намера оних који треба да воде економску политику - уверава нас Цвјетићанин.

Дилеме, дакле, нема. Пред новом владом је много отворених питања која не трпе одлагање. У противном, Србија би 2012. годину могла да заврши са фискалним дефицитом, за 50 до 60 милијарди динара, већим од планиране 152 милијарде, чиме би удео дефицита у БДП-у био повећан са пројектованих 4,2 на 6,2 одсто, док би јавни дуг достигао нови рекорд од 55 одсто БДП-а. Овако суморне прогнозе, које је изнео Фискални савет, још суморнијим чини процена да ће уместо планираног раста бруто домаћег производа од 1,5 одсто, највероватније доћи до стагнације. Од владе се, такође, очекује да у овој и наредној години уштеди око милијарду евра, али и да направи болне резове, попут замрзавања пензија и плата запослених у државним службама, које би трајало од октобра 2012. до априла 2014. године. Та мера би, према процени Фискалног савета, донело уштеду у буџету од 300 милиона евра. Чланови Савета указују и на неопходност пореске реформе која, између осталог, подразумева подизање више стопе ПДВ-а са 18 на 22 одсто, а ниже са осам на 10 одсто, док би за 20 одсто производа, који се сада опорезују по стопи од осам одсто, важила стопа од 22 одсто. То би, уз повећање акциза на цигарете и алкохол, обезбедило прилив 270 милиона евра. Све то, међутим, захтева хитну акцију јер, времена на претек нема, а и маневарски простор за делевовање - све је ужи.

Подизање стопе ПДВ-а, искуство комшија

Као једну од мера којом би се огроман буџетски дефицит могао ублажити Фискални савет Србије предлаже подизање стопа ПДВ-а. Искуство Хрватске и Мађарске, које су на сличан начин покушале да реше тај проблем, говори да то ипак, не даје очекивани ефекат. Хрватска, која је од 1. марта повећала општу стопу ПДВ-а са 23 одсто на 25 одсто, истовремено је увела и нижу пореску стопу од 10 одсто на најважније животне намернице, док је неке производе потпуно ослободила плаћања ПДВ-а. И стопа доприноса за здравство снижена је са 15 на 13 одсто, тако да је уз повећање стопе ПДВ-а делимично ублажено фискално оптерећење сиромашнијих становника и предузетника. У Мађарској, која је европски рекордер по висини пореза на додатну вредност, стопа ПДВ-а подигнута је са 25 одсто на 27 одсто. Најнижу стопу ПДВ-а од само 15 одсто, има Луксембург.

Љубодраг Савић, професор Економског факултета у Београду

У наредном периоду треба примењивати стратегију ригорозне штедње. То пре свега значи кресање непотребних трошкова државне администрације и подстицање производних инвестиција, које ће бити у функцији отварања нових радних места у реалном сектору, повећавања нивоа производње и извоза.

Млађен Ковачевић, члан Академије економских наука

Требало би убрзати израду пројеката како бисмо могли да повучемо, иначе већ одобрене, кредите Светске банке, као и кредит од 800 милиона долара који нам нуди Русија. То је важно имајући у виду велики девизни геп, забележен у прва три месеца када је из Србије изашло готово милијарду евра више него што је ушло.

Данијел Цвјетићанин, професор Универзитета Сингидунум

Прва уштеда коју би сваки стручњак сугерисао односи се на укидање бар половине од укупног броја агенција и три четвртине невладиних организација. Следећи корак био би да се држава ослободи огромног броја партијских заслужника који за свој ангажман добијају апанаже.

ПОЛИТИКА ONLINE

<http://www.politika.rs/rubrike/Sta-da-se-radi/Sindikati-ce-ponuditi-svoj-predlog-mera.lt.html>

Шта да ради нова влада – Бранислав Чанак

Синдикати ће понудити свој предлог мера

Код нас они који праве новац пропадају, а они који га троше опстају

Нове владе наслеђују необављене послове претходних влада. Тако наше владе преносе једна другуј обавезу приватизације. Ми смо светски рекордери у неиспуњењу ове обавезе, јер процес приватизације у Србији траје 23 године. Чак је у Русији, као много већој земљи, приватизација обављена за две године и четири месеца. Ми или не умемо да обавимо тај посао или га обављамо на начин како би били остварени неки други интереси, а не интерес да један тип својине заменимо другим.

То је и један од разлога што се реални сектор код нас континуирано урушава, док јавни сектор јача. То јест, они који праве новац пропадају, а они који га троше опстају. Последица тога је да се радна места у реалном сектору интензивно губе, док у јавном сектору запошљавање бележи стагнацију или чак пораст.

Ако овоме додамо да имамо увоз а немамо извоз, да немамо јасну концепцију коју грану привреде ћемо развијати, да нам је инфраструктура очајна, потпуно дестимулативна за инвеститоре, онда добијамо делимичну слику о томе у каквим условима ће нова влада започети мандат.

С обзиром на тежину проблема с којима се суочавамо, нова влада треба да направи заокрет, али с обзиром на партијску понуду коју имамо пуних двадесет година, тешко је у то поверовати.

Шта ипак нова влада мора да уради? Оно што нико у изборној кампањи није рекао да ће бити спреман да уради, а то су оштри резони у јавном сектору, што значи и отпуштања с посла. Странке то нису најављивале, јер им се то у кампањи не би исплатило. Поготово зато што су странке биле у „љубавним везама“ са синдикатима који заступају раднике у јавном сектору. Како су могли да им кажу: „Многи од вас ће морати на улицу“. У ствари, не на улицу него на други „казан“ исте фирме, државе, у фонд за запошљавање који незапосленима код нас највише служи за такозване пасивне мере (обезбеђење права на здравствено осигурање, превоз), док је у развијеном свету обрнуто: незапослени од ових фондова очекују активне мере, то јест да им помажу да се запосле. Код нас се за активне мере издваја само 15 одсто, а све остало су пасивне мере.

Ипак, Синдикат Независност и Самостални синдикат намеравају да понуде будућој влади нови предлог мера који би био у складу са општом жељом да Србија изађе из кризе. Дobar део тих мера намеравамо да препишемо из програма који већ постоје у Европи, а у основи тог пакета код нас требало би да буде улагање у запошљавање. Синдикати ће са своје стране бити спремни да се изборе да одређене рестрикције на тржишту рада буду прихваћене. Али само под условом да од тих рестрикција корист имају незапослени. То значи да држава неће моћи да сужава постојећа права запослених да би од тога корист имали овдашњи тајкуни. Ми можемо у том погледу да следимо пример Немачке чији синдикат је потписао споразум с владом који се углавном своди на прераспodelу радног времена између запослених и незапослених: запослени ће краће да раде да би у том међувремену радили незапослени.

Помиње се и замрзавање пензија, и ту је рачуница неодбрањива. Могли бисмо да јој се супротставимо само ако би сви плаћали доприносе онако како је предвиђено законом. Посао државе је да плаћање доприноса доведе у ред и када држава то оствари ММФ ће сигурно потписати да нема замрзавања пензија јер ће се фондови пунити.

Нова влада ће, дакле, кад буде формирана морати да изађе пред народ и каже оно што у изборној кампањи није било популарно помињати: Хвала вам што сте нас изабрали, али, нажалост, чекају нас нова одрицања. Од грађана тражимо све облике солидарности и разумевања, а полагаћемо вам рачуне не на следећим изборима него сваких шест месеци. Синдикати ће подржати владу ако прихвати наш пакет који припремамо. А у основи тог пакета је да од одрицања једних корист морају да имају други, још угроженији. На пример, ако се одричемо прековременог рада онда тиме морамо да помажемо незапосленима и сл. С тим што влада треба да изабере приоритете и каже: наши претходници су ове промене одлагали, ми не можемо, ма колико то било болно. Влада је, на неки начин, у позицији лекара који мора да саопшти пацијенту непријатну вест и да му сугерише да другог решења осим неких радикалних резова нема. Ако би се лекар у таквој ситуацији „правио луд“, онда одоше до врага и лекар и пацијент.

Председник Синдиката Независност

Бранислав Чанак